

Çocukların sıklıkla yaşadıkları bir sorunu, temaya uygun olarak öyküselleştirirken inandırıcı ve doğal dil kullanımı nedeniyle...

Dilara Karabekmez

“Işık Yağmuru” öyküsü
7. sınıf öğrencisi
Edirne, Fatih Sultan
Mehmet Ortaokulu

“ İnsanın yüreği ancak bir dostun gülüşü ve huzuruyla doldurulabilecek boşluklarla doludur. İnsan, sevmek ve sevilmek ister. Kalbi sevgiyle dolu olup da çevresinden hiç sevgi alamayan ve çevresi insan dolu olup da yüreğindeki boşlukları dolduramayan iki insanın arkadaşlığını, nasıl birbirlerini tamamladıklarını anlatmak istedim öykümde. Çünkü arkadaşlık sevgi dolu bir yüreğin en büyük ihtiyacıdır. ”

IŞIK YAĞMURU

Onu her görüşümde olduğu gibi içim burkuldu yine. Başı yerde, ürkek ve tedirgin adımlarla sınıfa doğru geliyordu. Kısa bir an koridorun tam ortasında durdu, beni görmüştü. Adımlarını yavaşlatarak kendisini bekleyenlerden haberdar, yürümeye devam etti. Göz göze geldiğimizde koyu kahverengi gözleri telaşla benimkilerden kaçıyor, ters bir tepki ile karşılaşmaktan korkuyordu. Ürkek bakışlarını kapıya dikti. İçerideki kargaşadan öğretmenin sınıfta olmadığı anlaşılıyordu. Her zaman olduğu gibi öğretmen sınıfa girinceye kadar koridorda bekleyecekti. Utangaç bir şekilde gözlerini yere indirerek beklemeye başladı.

“Işık, Işık beni duymuyor musun?”

Aceleyle son bir kez gözucuyla baktım Berfin’e. Bakışlarım bir saniyelikine onunkilerle çarpıştığında bir şeyler kırılıyor ve yüreğimin üzerine düşen bu kırık

parçalar derin yaralar açıyordu. Bu kırılan şey bendim. Soluklarıma gizlenmiş korkuyla, merhametle mücadele etmeye çalışan bendim. Her kırılışında dışarıdan akmasını engellediğim gözyaşlarım içime, kalbime doğru damlıyor ve damladığı yerlerde derin izler bırakıyordu. Bu benim canımı çok yakıyordu. İnce, kırılğan ve saydam bir cam gibi... Görülmekten, cam olmayı bırakmaktan korkan, sönük ve sessiz benliğim her defasında midemi bulandırıyor.

Berfin koridorda oyalanırken nöbetçi öğretmen, "Hadi kızım, ne duruyorsun? Gir içeri ve kapıyı kapat!" diye onu sertçe uyardı. İnsan bazen ne kadar da kör olabiliyor. Neden herkes birbirinin yalnızca dışını görebiliyordu? İnsanların içine, kalbinin olduğu yere bakmayı deneseler görürlerdi belki de, orada kopan fırtınaları. Nöbetçi öğretmen nasıl bilebilirdi ki? O kız, yüreğindeki umut ışıklarını söndürmeye zorlanan o kız, kapının önünde haylazlık olsun diye beklemiyordu; korkuyordu canının her gün, her gün yakılmasından ve belki de onun yalnızlığının gözyaşlarını silmesini, ruhunda açılan yaraları iyileştirmesini bekliyordu. Belki de öğretmenin gelip sınıfla kendi arasına kalkan olmasını bekliyordu.

Nöbetçi öğretmenin uyarısıyla, zoraki adımlarla sınıftan içeri giren Berfin'i ilk gören Tarık oldu. Kocaman ve zorlama bir kahkahayla, "Berfin gelmiş! İyyy!" Bir koşuşturmacanın başlangıcıydı bu. Abartılı hareketlerle herkes Berfin'den kaçıyor, güya ona değmemek için büyük bir gayret gösteriyordu. Beril tiz bir sesle bağırarak, "İyy,ıyy kaçın, mikrop sınıfa gelmiş!" dedi. Ona iğrenerek bakan ve kendilerini ondan çok üstün sanan bu insanlar böyle yaparak kendilerini ne kadar

da alçaltıyorlardı! Onun gözlerinin içine bakıp hüznüyle, acısıyla, ezilmişliğiyle ve korkmuşluğuyla doyumsuz açlıklarını gidermeye çalışmaları ve bundan zevk almaları iğrenç bir şeydi. İnsanı insan yapan biricik nitelikten, merhamet ve sevgiden yoksundular.

Berfin siyah iri gözlerini sınıfın kirliliği, kareli zemininde dolandırıyor, bu kovalamacadan tatmin olmayanların attıkları tekmelerin bacaklarına, bazen de sırtına inen darbelerine aldırış etmeden kaybetmiş olduğu onurunu ve cesaretini arıyordu.

Bu dokunaklı sahneyi gözünü kırpmadan izleyen meraklıların arasında biri vardı ki, acısı gözlerinden okunuyordu. Yine saydam, güçsüz ve korkaktı. Toplumun dışlamalarına maruz kalmamak için izin veriyordu buna. Saydam, görünmez ya da camdan olmak onun da işine geliyordu. Kendini ifade etme zorunluluğundan kaçmış oluyordu böylece. Ama bu zorunluluktan kaçarken, merhametinin ve vicdanının pençelerine takılıyor, sendeliyor ve aslında camdan olmayan kalbindeki yaraya elini bastırarak, etrafındakileri görmezden gelmeye çalışıyordu. Bu görünmez kız, aslında her şeyiyle görünüyordu. Herkes gibi yüzü, burnu, saçları vardı. Bunları herkes görüyordu; ama bu görülenler kimse için bir şey ifade etmiyordu. Onlara göre kızın duyguları yoktu, yalnızca bir adı vardı: Işık. O kız, yani Işık, şu anda bu satırları yazarken kendisini görünmez kılan giysisini üzerinden sıyıran benim.

Berfin'in itilip kakılma, tekme tokat sahnesi öğretmenin koridorun ucunda belirmesiyle sona erdi. Öğretmen sınıfa girdi, sınıfı selamladıktan sonra ders defterini işlemeye başladı. Berfin, çantasını aceleyle yerine, öğretmen masasının yanındaki sıraya iliştirdi. Her za-

man en önde oturmayı tercih ederdi. Böylece sınıftan uzak, öğretmene yakın olmak ona güven duygusu verirdi. Berfin'in sıra arkadaşı hiç olmamıştı, çünkü kimse onunla oturmak istemezdi.

Berfin'in sınıfta olmadığı bir gün sınıf öğretmenimiz bizimle konuşmak istediğini söyledi. "Çocuklar, Berfin'i çok dışlıyorsunuz. Rehberlik öğretmeniniz de bunun farkında. Artık buna bir son vermelisiniz. Onu aranızda almalı, onunla arkadaşlık etmelisiniz. Size yakışan da budur."

İnsanların yüreğinde dikenlenmeye çok müsait bir nokta vardır. Savunmasız bir canlı görünce kabarır bu dikenler. Kendilerinin güçlü, büyük ve yenilmez olduğunu hissettirirler insana. İşte bir sınıf dolusu çocuğun yüreğinde kabarmakta olan da bu dikenlerdi. Berfin tüm okul için küçük ve zayıf bir karartıdan ibaretti sadece. Ve insanlar, küçük, zayıf şeyler gördüğünde dikenlenmeye başlıyor, ona saldırıyorlardı. Bu kısa zamanda Berfin'in bilindik simasıyla akıllara kazınan ezikliği bir etiket haline almıştı. Zayıflık, ezilmişlik ve korku Berfin'i hatırlatan semboller haline gelmişti artık.

Herkes biliyordu ki, Berfin sınıftaki nefretin odak noktasıydı. Neden mi? Çünkü onlar güçlüydüler, her ne kadar küfürlü konuşsalar da, konuşmaları onunkinden daha iyiydi, ten renkleri daha açıktı, "köy gibi" kokuyorlardı, ayakkabıları markaydı; en önemlisi de omuzları düşük, gözleri mahzun değildi. Tüm bunlar onları güçlü kılıyor, Berfin'in canını yakma arzularını körük-lüyordu. Bütün ağızlar aynı anda açıldı, Berfin'le ilgili suçlamalar, iftiralar havada uçuşmaya başladı. İtirazlarıyla yaptıklarını haklı göstermeye çalışıyorlardı. Çarpı-

tılmışlıklarla dolu cümleler öylesine sert fırlatılıyordu ki, öğretmene kurulan cümlelerden fıskıran "Berfin" sözcükleriyle dolmuştu sınıf.

Öğretmen bir süre sessizce dinledi sınıfı. Sonra sanki derin bir uykudan uyanmış, akli başına gelmiş gibi kestirip attı. "Bundan sonra Berfin'i dışlamayacaksınız, bir daha öyle bir şey duymak istemiyorum. Ayrıca, onu orada öyle yalnız bırakmayın!"

Beril telaşla parmağını kaldırdı. Öğretmen ona bir ayrıcalık tanıyarak söz hakkı verdi. "Ama öğretmenim, onunla kim oturacak? Bu durum sınıf içinde kargaşaya yol açacak!"

Öğretmen küçük siyah gözlerini düşünceli bir şekilde kısarak, "Bundan böyle her gün Berfin'in yanına sırayla birisi oturacak. İtiraz istemiyorum, bahanelerinizi kendinize saklayın!"

Sınıf çaresizce teslim olmuştu. Sınıf öğretmenine karşı gelmeyi kimse göze alamamıştı.

Berfin'in yanında oturma sırasının bende olduğu gündü. Çantamı onunkinin yanına koyduğumda ağlayacakmış gibi bana bakmış, onu kovacağımı sanarak çantasını alıp gitmeye davranmıştı. Öğretmenin bize verdiği görevden elbette ki haberi yoktu ve olmaması gerekiyordu.

"Bugün seninle oturabilir miyim, Berfin?" dediğimde sanki ona çok şaşkıncu bir şey söylemişim gibi, birkaç dakika kocaman kara gözleriyle bana bakmıştı. Parmağına konan keleşini kaçırmak istemeyen küçük bir kız edasıyla yanıtlamıştı beni: "Evet, tabii ki canım arkadaşım."

"Canım arkadaşım" ifadesinin çoğunlukla günlük cümlelerde kullanılması insana yavan ve zorlama ge-

lır. Ama Berfin, tüm saflığı ve sevgisiyle söylediği bu hitabında tümüyle içtendi. Sözcükleri o âna kadar hiç konuşmamış bir insanınki kadar acemice telaffuz etse de, onun içtenliği sözlerine saf bir ninni yumuşaklığı katıyordu. O gün, “canım arkadaşım” deyişini duyduktan, onunla yan yana oturmaktan vazgeçebileceğimi düşünerek korkmasına şahit olduktan, gerçek olup olmadığını anlamak istercesine gözlerimin içine, kalbimin derinliklerine kadar bakmasından sonra şunu fark etmiştim: O hepimizden daha insandı.

Bir gün onunla yan yana oturma sırası yine bana geldiğinde beceriksizce sormuştu. “Işık, sen büyüyünce ne olacaksın?”

Sınıfıma göre başarılı bir öğrenciydim. Beni sınıfın dâhisi ve aynı zamanda ineği bellemişlerdi. Herkes benim büyüyünce ne olmak istediğimi sorardı hayranlıkla. Ben de her defasında hiç düşünmeden “doktor” derdim. Çünkü insanlar benden bu cevabı bekliyorlardı. Doktorluktan başka iyi bir meslek olmadığını ve benim gibi inek bir öğrencinin de iyi bir mesleği olması gerektiğini düşünüyorlardı. Gerçek anlamda ne olmak istediğimi hiç düşünmemiştim.

“Bilmem,” demiştim kararsızca Berfin’e. Çünkü onun saflığına, dürüstlüğüne imreniyordum. Bir kez olsun “Işık isimli kız” değil de kendim olarak cevap vermek istemiştim.

Hayran hayran bakmıştı bana. “Bence sen yazar ol ya da doktor.” Sesinin tınısından onun da tüm başarılı kişilerin doktor olması gerektiğini düşündüğünü anlamıştım.

“Peki ya sen?” diye sorduğumda, gözleri rüya gören bir çocuğun hülyalı bakışlarına bürünmüştü. Aydınlık

ve kocaman bir gülümsemeyle, “Öğretmen, sınıf öğretmeni,” diye cevap verdi.

Zamanla aramızdaki ilişki dostluğa dönüştü. Yakınlaştıkça, paylaştıklarımız, sözcüklere sürdüğümüz hayallerimiz ve yalnızlığımızın bizi terk etmemek için yalvarışları arttıkça, onun kalbini daha net görüyordum. Kalbine, sonsuz sevgi ve sıcaklık saçan yüreğine yaklaştıkça buz tutmuş yaralarım ve içimde birikmiş gözyaşlarım eriyor; duygularım, fikirlerim zincirlerini kırarak kanatlanıyordu. Ben onun yüreğinde açılmış delikleri tamir ederken o da bana şeffaflığımdan kurtulmam için beni görünür kılan giysiler veriyordu. Artık herkes gibi öfkeleniyor, seviniyor, üzülüyordum; hatta başkaları istemese de bağırabiliyor, ağlayabiliyor, yüksek sesle kahkaha atabiliyordum. Hislerime vurulmuş zincirler, başkalarının fikirleri artık beni kısıtlayamıyordu. Çünkü benimkiler bir “insan”ın hisleriydi ve kalbi olan her insan içindeki doyumsuz açlığı gidermek için o hisleri yutardı. Şunu fark etmiştim: İnsanlar aslında ne istediklerini bilmiyorlardı. Onların doyumsuz açlığı başkalarının acılarına ya da sessiz çığlıklarına değildi, sadece ve sadece sevgi içindi.

Bu arada kendimi size tanıtayım: Ben “ben”im. İsimim önemli değil, çünkü isimler sadece “ben”lerin karıştırılmaması için konulmuş ince çizgilerdir. Asla ama asla insanı “insan” yapan şey onlar değildir. ■